1

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

តុលាការកំពូល ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

សំណុំរឿងរដ្ឋប្បវេណី

លេខ : ៧១

ចុះថ្ងៃទី ១៦ ខែ មិនា ឆ្នាំ១៩៩៨

សាលដីកាបៀប

លេខ ២១១

ចុះថ្ងៃទី ០៩ខែ ១២ ឆ្នាំ១៩៩៩

នាមនាមព្រះរាជាអាណាចក្រខ្មែរ

តុលាការកំពូល

បានបើកសវនាការជំនុំជំរះជាសាធារណៈ នៅថ្ងៃទី ០៩ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៩៩ ដោយមានសមាសភាពដូចតទៅ :

១- ឯកឧត្តម ឌិត មុន្ទី ជាប្រធាន

២- លោក ប៉ែន ស៊ុន ជាចៅក្រម

៣- លោក វៀល មួន ជាចៅក្រមរបាយការណ៍

៤- លោក ជីវ កេង ជាចៅក្រម

៥- លោក ស៊ិន ឌឹម ជាចៅក្រម

៦- លោក ឈឹម ស៊ីផល ជាចៅក្រម

៧- លោក ប្រាក់ ទឹមសាន ជាចៅក្រម

៨- លោក សោម សិរីវឌ្ឍ ជាចៅក្រម

៩- លោក ឃស់ ស្មាឌឿន ជាចៅក្រម

ក្រឡាបញ្ជី

លោក ជុន លៀង

តំណាងមហាអយ្យការ

លោក សាយ សារី ជាព្រះរាជអាជ្ញា

ដើម្បីជំនុំជំរះ លើបណ្តឹងសាទុក្ខពីសាលដីកាលេខ ៦៤ ចុះថ្ងៃទី ២៣ខែ កុម្ភៈឆ្នាំ ១៩៩៨ នៃសំណុំរឿងរដ្ឋប្បវេណីលេខ ៩០ ចុះថ្ងៃទី ១២ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ១៩៩៨ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ។

រវាងម្ចាស់បណ្តឹងសាទុក្ខឈ្មោះ ឯក សុផល, លី អ្នង, ជ្រិន អ៊ី, ទេព សាម៉ុន, គី ស៊ុង, នៅ ខឿន, សៀង ធឿន, ប៊ុន ធឿន, សឹម ហួរ, ទួន ជាក់, អ៊ុង សុងអ៊ុយ និង ញ៉ែត សុជាន់ ជាប្រជាជនក្នុងសង្កាត់កំពេញ ខ័ណ្ឌស្ទឹងហាវ ក្រុងព្រះសីហនុ ។

បានជ្រើសរើសិទ្ធិឱ្យឈ្មោះ លី អ្នង

និងចុងបណ្តឹងសាទុក្ខឈ្មោះ មាស ហាន់ ភេទប្រុស អាយុ ៤៦ ឆ្នាំ ជាតិខ្មែរ របរកសិអភិបាលខ័ណ្ឌ ក្រុងព្រះសីហនុ ។

បានឃើញបណ្តឹងសាទុក្ខលើកទី២ លេខ៤៧ ចុះថ្ងៃទី ២៤ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៩៨ របស់

លោក លី អួង ប្តឹងមិនសុខចិត្តពីសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ ៦៤ ចុះថ្ងៃទី ២៣ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៩៨ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ លើសេចក្តីសំរេចទាំងមូល ។

បានឃើញសំណុំរឿងរដ្ឋប្បវេណីលេខ ៧១ ចុះថ្ងៃទី ១៦ ខែ មីនា ឆ្នាំ ១៩៩៩ របស់តុលាការកំពូល ។

តាមពាក្យបណ្តឹងចុះថ្ងៃទី ១៥-១២-៩៣ ដើមចោទ ទាំង ១២នាក់ បានអះអាងថា : ពួកខ្លួនប្តឹងទាមទារដីទំហំ ១០៥-៣៥០ម² ពីលោក មាស ហាន់ អភិបាលខ័ណ្ឌស្ទឹងហាវ ក្រុងព្រះសីហនុ ដោយអាងហេតុថា ពួកខ្លួនបានគ្រប់គ្រងនិង ថែរក្សាដីនេះ ជាច្រើនឆ្នាំមកហើយ១ នៅថ្ងៃទី ២០ ខែមករា ឆ្នាំ ១៩៩២ ពួកខ្លួនបានដាក់ពាក្យសុំកាន់កាប់ និង ប្រើប្រាស់ដីនេះហើយ រដ្ឋអំណាចបានចេញបង្គាន់ដៃឱ្យពួកខ្លួនទៀតផង ។ ក្រោយមកលោក អភិបាលខ័ណ្ឌស្ទឹងហាវ បានហាមឃាត់ខ្លួន មិនឱ្យធ្វើអាជីវកម្មលើដីនេះ ដោយអាងថា ដីនេះជាដីទុកបំរុងរបស់រដ្ឋ ។ ក្នុងរឿងនេះ ពួកខ្លួននៅតែប្តឹងសុំទាមទារដីនេះយកមកធ្វើជាកម្មសិទ្ធិខ្លួនវិញដដែល ។

បានឃើញសាលក្រមរដ្ឋប្បវេណីលេខ ៤៥ ចុះថ្ងៃទី ១២ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៩៤ របស់តុលាការក្រុងព្រះសីហនុ សំរេចចំពោះមុខដើមចោទ ឈ្មោះ ឯក សុផល , លី អួង , ជ្រិន អ៊ុ , នៅ ខឿន គី ស៊ុង , ញៀក សុផាន់ និង ចុងចម្លើយឈ្មោះ មាស ហាន់ កំបាំងមុខដើមចោទឈ្មោះ ទេព សាម៉ុន សៀង ធឿន , ស៊ុម ហួរ , ទូច ដារ៉ា និង អ៊ុង សុងអ៊ុយ ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសំរេចដូចតទៅ :

១- ទទួលពាក្យបណ្តឹង ចុះថ្ងៃទី ១៥ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៩៣ របស់ដើមចោទ ទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទំរង់ច្បាប់ តែបដិសេធចោលដោយផ្ទុយពីគតិច្បាប់ ។

២- ទទួលស្គាល់ដីទំហំ ១១៤-៣៣២ម² ដែលស្ថិតនៅក្នុងសង្កាត់កំពេញ ខ័ណ្ឌស្ទឹងហាវ ក្រុងព្រះសីហនុ ជាដីបំរុងទុករបស់រដ្ឋ ។

៣- ប្រគល់ដីទំហំ ១១៤-៣៣២ម² ខាងលើនេះ ជូនអភិបាលខ័ណ្ឌស្ទឹងហាវ ក្រុងព្រះសីហនុ គ្រប់គ្រង និង ប្រើប្រាស់ជាប្រយោជន៍សាធារណៈ ចាប់ពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

៤- ប្រជាពលរដ្ឋទាំងឡាយណា ដែលបានកាន់កាប់ និង ប្រើប្រាស់បំពាល់ដី ខាងលើនេះ ត្រូវរុះរើសំណង់ និង សំភារៈចេញជាបន្ទាន់ចាប់តាំងពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

៥- ឱ្យដើមចោទបង់ប្រាក់ប្រដាប់ក្តី ពន្ធចុះបញ្ជីក្តី និងពន្ធហ្លឹង១៨០០៛ រង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីកាន់ហិបប្រាក់ ២០០៛ រង្វាន់អ្នកប្រគល់ដីកាកោះ ៥០០០៛ សរុបរួម ៧០០០៛ ប្រាក់នេះ បានកាត់យកពីប្រាក់ ៧០០០៛ ដែលដើមចោទបានបង់រួចហើយ ។

សាលក្រមនេះ ជំនុំជំរះជាសាធារណៈ ចំពោះមុខដើមចោទ លោក ឯក សុផល , លោក លី អួង , លោក ជ្រិន អ៊ុ , លោក នៅ ខឿន , អ្នកស្រី គី ស៊ុង , លោក ញៀក សុផាន់ និង ចុងចម្លើយ លោក មាស ហាន់ កំបាំងមុខដើមចោទលោក ទេព សាមឿន , លោក សៀង ធឿន , លោក ប៊ុន ធឿន លោក ស៊ុម ហួរ , លោក ទូច ដារ៉ា និង អ៊ុង សុងអ៊ុយ បើកផ្លូវឧទ្ធរណ៍ ។

បានឃើញបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ ចុះថ្ងៃទី ១៣ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៩៤ របស់ឈ្មោះ ឯក សុផល

តំណាងឱ្យដើមចោទ ទាំង ១២នាក់ ដែលប្ដឹងជំទាស់នឹងសេចក្ដីសំរេច របស់តុលាការក្រុងព្រះសីហនុនេះទាំងមូល ។

បានឃើញសាលដីកាបេរៀបរដ្ឋប្បវេណីលេខ ៦៩ ចុះថ្ងៃទី ២១ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៩៥ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្ដីសំរេចដូចតទៅ :

១- បង្គាប់ឱ្យគូក្ដី ជូនភស្ដុតាងដោយរៀង១ខ្លួន បើសិនជាមាន ។

២- បង្គាប់ឱ្យធ្វើអង្កេតបំពេញបន្ថែម បើមានលេចហេតុថ្មី ។

៣-ចាត់ចៅក្រមប្រឹក្សាឱ្យចុះទៅពិនិត្យ ធ្វើអង្កេតស្រាវជ្រាវដល់ទីតាំងទំនាស់ ក្នុងករណីចាំបាច់ បើមានគូក្ដីស្នើសុំ ។

បានឃើញសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ ១២០ ចុះថ្ងៃទី ២១ ខែ មីនា ឆ្នាំ ១៩៩៦ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ដែលមានខ្លឹមសារ នៃសេចក្ដីសំរេចដូចតទៅ :

១- សំរេចទទួលបណ្ដឹងឧទ្ធរណ៍ប្រជាជន១២ គ្រួសារ ទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទំរង់ច្បាប់ តែលើកចោលដោយទាស់ខុសនឹងគតិច្បាប់ ។

២- សំរេចតម្កល់សាលក្រមតុលាការក្រុងព្រះសីហនុលេខ ៤៥ ចុះថ្ងៃទី ១២-៨-៩៤ ទុកជាបានការពេញទាំងមូល ។

៣- រឹបអូសប្រាក់ប្រដាប់ក្ដីជាន់សាលាឧទ្ធរណ៍ចំនួន ១៣០០០៛ ដែលដើមបណ្ដឹងឧទ្ធរណ៍បានបង់រួចហើយ គឺពន្ធចុះបញ្ជីក្ដី និង ពន្ធហ្នឹង ២៥៥០ ៛ រង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីកាន់ហិបប្រាក់ ៤៥០ ៛ ចំណាយក្នុងកិច្ចប្រគល់ដីកាកោះ ៥០០០៛ និង ចំណាយលើអាជ្ញាធរតុលាការ ៥០០០៛ សរុប ១៣០០០៛ ។

៤- សាលដីកានេះ ជំនុំជំរះ និង ប្រកាសជាសាធារណៈ ចំពោះមុខគូក្ដី បើកផ្លូវប្ដឹងសាទុក្ខក្នុងកំណត់ច្បាប់ ។

បានឃើញបណ្ដឹងសាទុក្ខ លេខ ៨៣ ចុះថ្ងៃទី ១៩ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៩៦ របស់ឈ្មោះ ឯក សុផល តំណាងឱ្យប្រជាជន ១១ គ្រួសារ ដែលប្ដឹងមិនសុខចិត្តនឹងសាលដីកាលេខ ១២០ ចុះថ្ងៃទី ២១ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៩៩៦ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ លើសេចក្ដីសំរេចទាំងមូល ។

បានឃើញសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ ២៧៥ ចុះថ្ងៃទី ២៩ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៩៦ របស់តុលាការកំពូល សំរេចចំពោះមុខគូក្ដី ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្ដីសំរេចដូចតទៅ :

១- ទទួលបណ្ដឹងសាទុក្ខលេខ ៨៣ ចុះថ្ងៃទី ១៩ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៩៦ របស់លោក ឯក សុផល តំណាងឱ្យប្រជាជន ១១គ្រួសារ ទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទំរង់ និង គតិច្បាប់ ។

២- ទុកជាមោឃៈ សាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ ១២០ ចុះថ្ងៃទី ២១ ខែមីនាឆ្នាំ ១៩៩៦ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ទាំងមូល ។

៣- បង្វិលសំណុំរឿងរដ្ឋប្បវេណីលេខ១០៤ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៦ របស់តុលាការកំពូល ទៅសាលាឧទ្ធរណ៍ ដើម្បីជំនុំជំរះជាថ្មីឡើងវិញ ។

៤- រឹបអូសប្រាក់ប្រដាប់ក្ដីជាន់តុលាការកំពូល ចំនួន១៩.០០០រៀល ដែលឈ្មោះ ឯក សុផល

បានបង់រួចហើយគឺៈ

- ពន្ធចុះបញ្ជីក្តី និង ពន្ធហ៊ឹងចំនួន ៤.០០០រៀល ប៉ុន្តែ ប្រាក់នេះត្រូវកាត់ចំនួន ៨០០រៀល សំរាប់ជារង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីកាន់ហិបប្រាក់ .

- ចំណាយលើកិច្ចប្រគល់ដីកាកោះ ចំនួន១៥.០០០រៀល សរុប ១៩.០០០រៀល ហើយត្រូវឱ្យឈ្មោះ មាស ហាន់ តំណាងឱ្យរដ្ឋអំណាច ខ័ណ្ឌស្ទឹងហាវ សងប្រាក់ ១៩.០០០រៀលនេះ ទៅឱ្យឈ្មោះ ឯក សុផល វិញ ។

៥- សាលដីកានេះ ប្រកាសនាសវនាការជាសាធារណៈ នៅថ្ងៃទី ២៩ ខែ តុលា ឆ្នាំ១៩៩៦ ។

បានឃើញដីកាបញ្ជូនលេខ ៥៤៨/៩៦ ចុះថ្ងៃទី ០៦ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៩៦ របស់តុលាការកំពូល ដែលត្រូវបានបង្វិលសំណុំរឿងរដ្ឋប្បវេណីលេខ ១០៤ ចុះថ្ងៃទី ២៥ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៦ ទៅសាលាឧទ្ធរណ៍ ដើម្បីជំនុំជំរះជាថ្មីឡើងវិញ ។

បានឃើញសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ ៦៤ ចុះថ្ងៃទី ២៣ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៩៨ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ សំរេចមុខក្តី ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសំរេចដូចតទៅ :

១- ទទួលជំនុំជំរះរឿងក្តីនេះ សារឡើងវិញ តាមអំណាចសាលដីកាលេខ២៧៥ ចុះថ្ងៃទី ២៩-១០-៩៦ របស់តុលាការកំពូល ។

២- តម្កល់សាលក្រមលេខ ៤៥ ចុះថ្ងៃទី ១២-៨-៩៤ របស់តុលាការក្រុងព្រះសីហនុ ទុកជាបានការ តែកែប្រែចំណុចទី៣ និង ទី ៤ ទៅជា :

ក-/ ប្រគល់ដីទំហំ 114.332 m² ទៅឱ្យរដ្ឋអំណាចខ័ណ្ឌស្ទឹងហាវ ក្រុងព្រះសីហនុ គ្រប់គ្រងជាដីរដ្ឋ និង ប្រើប្រាស់ជាប្រយោជន៍សាធារណៈ ចាប់ពីថ្ងៃដែលសាលដីកានេះចូលជាស្ថាពរ ។ តាមមាត្រា១ វាក្យខ័ណ្ឌ២ អនុក្រិត្យលេខ០៦ អនក្រ ចុះថ្ងៃទី ០៦-៥-៨៥ មាត្រា ៥ និង ៦៣ នៃច្បាប់ភូមិបាល ។

ខ-/ ប្រជាពលរដ្ឋទាំងឡាយណា ដែលបានប្រើប្រាស់ប៉ះពាល់ដល់ដីខាងលើនេះ ត្រូវរុះរើសំណង់ និង សំភារៈ ចេញជាបន្ទាន់ ចាប់ពីថ្ងៃដែលសាលដីកានេះ ចូលជាស្ថាពរ ។

៣- រឹបអូសប្រាក់ប្រដាប់ក្តីជាន់សាលាឧទ្ធរណ៍ ចំនួន ១៣០០០ ៛ ដែលដើមបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍បានបង់រួចហើយ ក្នុងនោះពន្ធចុះបញ្ជី ក្តី និង ពន្ធហ៊ឹងចំនួន ២៥៥០ ៛ រង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីកាន់ហិបប្រាក់ចំនួន ៤៥០៛ រង្វាន់អ្នកប្រគល់ដីកាកោះ ចំនួន ៥០០០៛ និង ចំណាយលើអាជ្ញាធរតុលាការចំនួន ៥០០០៛ ។ នៅពេលសាលដីកានេះ ចូលជាស្ថាពរ បង្គាប់ឱ្យដើមចោទទាំង១២ គ្រួសារ បង់ពន្ធសមាមាត្រ ១% លើតំលៃដីទំនាស់ ។ ប្រាក់នេះដាក់ចូលថវិការដ្ឋ ៨០ % និង ត្រូវបានរង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីទូទាំងប្រទេស ២០ % ។

៤- សាលដីកានេះ ជំនុំជំរះ ជាសាធារណៈ ចំពោះមុខគូក្តី បើកផ្លូវសាទុក្ខក្នុងកំណត់ច្បាប់ ។

បានឃើញបណ្តឹងសាទុក្ខលើកទី២ លេខ ៤៧ ចុះថ្ងៃទី ២៤ខែ កុម្ភៈឆ្នាំ ១៩៩៨ របស់លោក លី អួង តំណាងឱ្យប្រជាជន ១២គ្រួសារ ដែលប្តឹងមិនសុខចិត្តនឹងសាលដីកាលេខ ៦៤ ចុះថ្ងៃទី ២៣ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៩៨ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ លើសេចក្តីសំរេចទាំងមូល ។

បានឃើញសារណា ចុះថ្ងៃទី ១៨-០៣-១៩៩៨ របស់ឈ្មោះ លី អួង

បានឃើញសារណាតប ចុះថ្ងៃទី ០២-៤-១៩៩៨ របស់ឈ្មោះ មាស ហាន់

- បានស្តាប់របាយករណ៍ របស់ចៅក្រមរបាយការណ៍

- បានស្តាប់សេចក្តីសន្និដ្ឋាន របស់តំណាងមហាអយ្យការ :

យល់ឃើញថា សាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ ៦៤ ចុះថ្ងៃទី ២៣-០២-៩៨ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ដែលបានសំរេចសេចក្តីមកនេះ មានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវតាមគតិច្បាប់ ។

អាស្រ័យហេតុនេះ សូមក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជំរះ មេត្តាពិចារណាតាមច្បាប់តទៅ ។

បានស្តាប់ចម្លើយរបស់ឈ្មោះ លី អួង (តំណាងឱ្យ ១២គ្រួសារ) ជាដើមចោទ និង ជាដើមបណ្តឹងសាទុក្ខនៅពេលជំនុំជំរះបានឆ្លើយថា : បានជាខ្លួនប្តឹងមិនសុខចិត្ត ពីព្រោះដីនេះមិនមែនស្ថិតនៅក្នុងដីបំរុងរដ្ឋទេ គឺពិតជាដីរបស់ប្រជាជន ១២គ្រួសារ ដែលគាត់បានកាន់កាប់ ចាប់តាំងពី ឆ្នាំ ១៩៨៥ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ខ្លះមានបង្កាន់ដៃ ខ្លះក៏អត់មានបង្កាន់ដៃ ហើយបានដាំដំណាំតូចធំ ដែលដំណាំទាំងនោះមានអាយុជាង ១០ឆ្នាំ ហើយ បើគិតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។ សូមតុលាការមេត្តាជួយផ្តល់យុត្តិធម៌ឱ្យខ្លួនផង ។

បានស្តាប់ចម្លើយរបស់ឈ្មោះ មាស ហាន់ ជាចុងចម្លើយ និង ចុងម្ចាស់បណ្តឹងសាទុក្ខនៅពេលជំនុំជំរះបានឆ្លើយថា : រឿងដីទំនាស់នេះ មានទំហំ 170.300 m^2 ជាដីបំរុងរដ្ឋ របស់ខ័ណ្ឌស្ទឹងហាវ អាជ្ញាធរ ខ័ណ្ឌ បានចេញសេចក្តីប្រកាសលេខ៩៣ គប.ខសហ ចុះថ្ងៃទី ២៩-៦-៩១ គឺទុកដីនេះ ដើម្បីផលប្រយោជន៍ ជាសាធារណៈទូទៅក្នុងខ័ណ្ឌ ។ ចំពោះទំហំដីពិតប្រាកដនោះ វាមានលក្ខណៈស្មុគ្រស្មាញ ការដែលស្ទូរិយោដីគូរបញ្ជាក់ ដោយមានហត្ថលេខាខ្លួន នោះ ខ្លួនពុំបានដឹងទេ ។

- ក្រោយពីបានស្តាប់របាយការណ៍ របស់ចៅក្រមរបាយការណ៍
- ក្រោយពីបានស្តាប់សេចក្តីសន្និដ្ឋាន របស់តំណាងមហាអយ្យការ
- ក្រោយពីបានស្តាប់ចម្លើយដោះសាររបស់គូភាគី
- ក្រោយពីបានពិភាក្សាត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ហើយ .

តុលាការកំពូល

- យល់ឃើញថា បណ្តឹងសាទុក្ខ លេខ ៤៧ ចុះថ្ងៃទី ២៤-២-៩៨ របស់លោក លី អួង តំណាងឱ្យប្រជាជន ១២ គ្រួសារ ធ្វើឡើងក្នុងកំណត់ច្បាប់ តុលាការកំពូលអាចលើករឿងនេះ មកជំនុំជំរះដល់អង្គសេចក្តីបានតាមមាត្រា ១៤ នៃច្បាប់ស្តីពីការចាត់តាំង និង សកម្មភាព របស់សាលាជំរះក្តី និង មាត្រា ២២៦ នៃច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ ។

- យល់ឃើញថា ការដែលសាលាឧទ្ធរណ៍ ក៏ដូចតុលាការក្រុងព្រះសីហនុដែរ ដែលសំរេចប្រគល់ដី 114.332 m^2 ទៅឱ្យរដ្ឋអំណាច ខ័ណ្ឌស្ទឹងហាវ ក្រុងព្រះសីហនុគ្រប់គ្រងជាដីរដ្ឋ និង ប្រើប្រាស់ជាប្រយោជន៍សាធារណៈ និងឱ្យប្រជាជនទាំងឡាយ ដែលប្រើប្រាស់ប៉ះពាល់ដល់ដីខាងលើនេះ រុះរើសំណង់ និងសម្ភារៈចេញ ដោយអាងហេតុថា ប្រជាជនទាំង ១២គ្រួសារ ពុំអាចមានសិទ្ធិ កាន់កាប់ដីទំនាស់នេះទេ ដោយយោងតាមមាត្រា៦៣ នៃច្បាប់ភូមិបាល និងអនុលោមតាមមាត្រា ១ វាក្យខ័ណ្ឌ២ នៃអនុក្រឹត្យលេខ ០៦ អនក្រ ចុះថ្ងៃទី ៦-៥-៨៥ និង មាត្រា ៥ នៃច្បាប់ភូមិបាលនោះ ពុំទាន់មានភស្តុតាងធ្ងន់ល្មម ក្នុង

ការសំរេចសេចក្តីឡើយ ពីព្រោះថា :

១- ការកំណត់អំពីទីតាំងដីទំនាស់ ពុំទាន់មានលក្ខណៈច្បាស់លាស់នៅឡើយ ថាតើដីនោះស្ថិតនៅក្នុងតំបន់ ដែលក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋមន្ត្រីទុកជាតំបន់ឧស្សាហកម្ម ឬ ដីនោះ ជាអាងទឹកសាប ទិសសាន ឬថាដីបំរុងសំរាប់អភិវឌ្ឍរបស់ក្រុងដែរឬទេ ?

២- រឿងក្តីនេះ មានដើមចោទចំនួន ១២ នាក់ ដែលមានស្ថានភាព និង ផលប្រយោជន៍ដោយឡែកៗពីគ្នា ។ ក្នុងការស៊ើបសួរនៅតុលាការក្រុងព្រះសីហនុ ក៏ដូចសាលាឧទ្ធរណ៍ដែរ តំណាងដើមចោទឆ្លើយការពារ តែផលប្រយោជន៍របស់ខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះ ដែលធ្វើឱ្យការស៊ើបសួរ ពុំមានលក្ខណៈច្បាស់លាស់ អំពីសិទ្ធិរបស់ដើមចោទម្នាក់ៗឡើយ ។ កាលបរិច្ឆេទ នៃ ការកាន់កាប់ស្នាក់នៅ និង ដាំដំណាំរបស់ដើមចោទម្នាក់ៗ មានលក្ខណៈដោយឡែកៗ ពីគ្នា ដែលគប្បីតុលាការពិចារណាតាមករណីដោយឡែក ។

៣- ភស្តុតាង នៃការអង្កេតរបស់តុលាការថ្នាក់ក្រោម មានការប្រែប្រួល និង ផ្ទុយគ្នា ដូចជាចុងចម្លើយ និង សាក្សីចុងចម្លើយ សុទ្ធតែឆ្លើយថា ពេលចុះវាស់ដី ឃើញមានបំរះដំណាំប្រជាជនខ្លះ សំអាងនេះ ផ្ទុយគ្នា និង កំណត់ហេតុចុះថ្ងៃទី ១២-០១-៩៨ ដែលថា ដំណាំទាំងនោះ មានអាយុយ៉ាងច្រើន ៤ឆ្នាំគឺដាំនៅឆ្នាំ ១៩៩៤ (ក្រោយការទទួលស្គាល់របស់លោក មាស ហាន់) ។

កំណត់ហេតុអង្កេតរបស់ចៅក្រមប្រឹក្សា សាលាឧទ្ធរណ៍ ក៏មានលក្ខណៈពុំឯកភាពគ្នាដែរ ៖-

កំណត់ហេតុចុះថ្ងៃទី ១៦-៣-៩៦ ថា ទីតាំងទំនាស់គ្មានផ្ទះ គ្មានប្រជាជន រស់នៅទេ ឯកំណត់ហេតុ ចុះថ្ងៃទី ១៣-១១-៩៧ ថាបានជួបប្រពន្ធ ជ្រិន អ៊ី នៅទីនោះមានតូបចាំចំការ មានដើមខ្នុរ ដែលម្ចាស់គេអះអាងថា ដាំនៅឆ្នាំ ១៩៨៤ ។

៤- សេចក្តីប្រកាសលេខ ៩៣ ចុះថ្ងៃទី ២៩-៦-៩១ ត្រូវបានកែតម្រូវនៅឆ្នាំ ១៩៩២ ពីទទឹងដី ៣០០ម. មកទទឹងដី ១៥០ម. ពេលវាស់វែង និង បោះបង្គោល ។ ក្នុងសេចក្តីប្រកាសនេះ ដីមានពីរកន្លែង គឺខាងស្តាំផ្លូវមានទទឹង ៧០ម. ហើយខាងឆ្វេងមានទទឹង ៣០០ម. ។ ចំណែកដីខាងស្តាំផ្លូវ ត្រូវបានចែកឱ្យអង្គភាពរដ្ឋ អង្គភាពទាំងនោះ បានចែកឱ្យបុគ្គលិក ហើយអ្នកខ្លះបានលក់បន្តទៀត ។ ហើយដីខាងឆ្វេងផ្លូវ ជាកម្មវត្ថុ នៃដីទុកបំរុងរដ្ឋ ។

- យល់ឃើញថា ដោយពេលនេះ តុលាការកំពូលត្រូវសំរេចដល់អង្គសេចក្តីនោះ តុលាការកំពូល គប្បីចាត់របៀបធ្វើការអង្កេតជាថ្មី ឱ្យបានច្បាស់លាស់ ។

ហេតុដូច្នេះ

វិនិច្ឆ័យសេចក្តីចំពោះមុខគូក្តី

១- ចាត់របៀបឱ្យបំបែក សំណុំរឿងលេខ ៧១ ចុះថ្ងៃទី ១៦-៣-៩៨ ជា ១២សំណុំរឿង ដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ។

២- ចាត់ឱ្យតុលាការក្រុងព្រះសីហនុ ធ្វើការស៊ើបអង្កេតជាថ្មី ដោយតម្រូវឱ្យដើមចោទម្នាក់ៗ

ជូនសំអាង អំពី ការកាន់កាប់ដីទំនាស់ដោយកំណត់ឱ្យច្បាស់ អំពីប្រវត្តិនៃការកាន់កាប់នោះ ។

៣- ឱ្យអាជ្ញាធរក្រុងព្រះសីហនុ បញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់ថា ទីតាំងដីទំនាស់នេះ ស្ថិតក្នុងតំបន់ឧស្សាហកម្ម ដែលកំណត់ដោយក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋមន្ត្រីឬទេ ? ជាដីប្រភេទចំការ ឬ ជាដីសំរាប់សំណង់ ឬ ជាដីបំរុងសំរាប់អាងទឹក ឬ ជាដីទីសួសានឬទេ ? ។

៤- ចាត់ឱ្យធ្វើអង្កេតបន្ថែមទៀត ក្នុងករណីចាំបាច់ ។

៥- សាលដីកានេះ ប្រកាសនាសវនាការ ជាសាធារណៈ នៅថ្ងៃទី ៩ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៩៩ ។